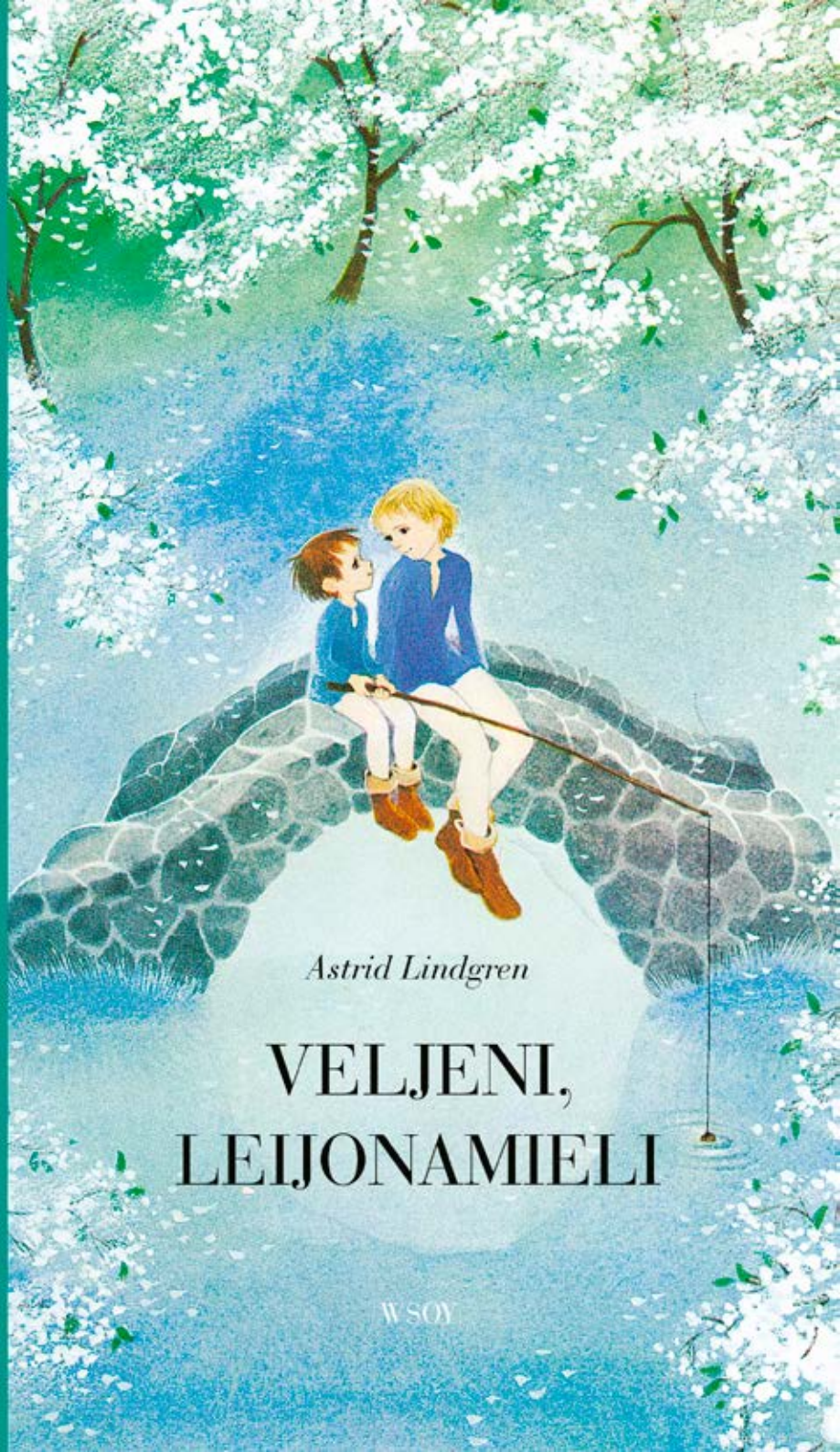

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

**VELJENI,
LEIJONAMIELI**

WSOY

VELJENI,
LEIJONAMIELI

Yhdeksäs painos

Ruotsinkielinen alkuteos

Bröderna Lejonhjärta

Alkuteoksen kustantanut Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1973 / The Astrid Lindgren Company

Kuvat © Ilon Wikland 1973

For more information about Astrid Lindgren,

see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company,
Stockholm, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kaarina Helakisa ja WSOY 1981

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tarkistettu suomennos 2015, 2025

ISBN 978-951-0-41649-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Astrid Lindgren

VELJENI,
LEIJONAMIELI

Kuvittanut Ilon Wikland

Suomentanut Kaarina Helakisa

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

1

Nyt minä rupean kertomaan veljestäni. Veljeni on Joonatan Leijonamieli, hänestä minä kerron. Tämä on melkein kuin satu, tai ihan vähän kuin kummitusjuttu myös, ja silti kaikki on totta. Vaikka ei sitä kyllä kukaan muu tiedä kuin minä ja Joonatan.

Ei Joonatanin nimi alun perin ollut Leijonamieli. Hänen sukunimensä oli Leijona, ihan niin kuin äidin ja minunkin. Joonatan Leijona hän oli nimeltään. Minun nimeni on Kaarle Leijona ja äidin Siiri Leijona. Isä oli Akseli Leijona, mutta hän meni menojaan, kun minä olin vasta kahden vuoden vanha, ja hän lähti merille, emmekä me sen koommin ole hänestä kuulleet.

Mutta siitähän minun nyt piti puhua, miten veljestäni Joonatanista tuli Leijonamieli. Ja mitä kaikkea kummallista sitten tapahtui.

Joonatan tiesi, että minä kuolen pian. Luulen, että kaikki sen tiesivät, paitsi minä itse. Koulussakin kaik-

ki toiset tiesivät sen, sillä minä sen kuin makasin kotona ja olin yhtä mittaa kipeä, enkä ollut puoleen vuoteen päässyt kouluun ensinkään. Ja ne tädit, joille äiti ompelee mekkoja, nekin tiesivät, ja kerran joku niistä puhui äidin kanssa kuolemastani niin että minä sautin kuulemaan sen, vaikkei ollut tarkoitus. Ne luulivat että minä nukuin. Mutta minä vain olin pitkälläni ja pidin silmiä kiinni. Ja jäin samaan asentoon makaamaan, sillä en minä halunnut näyttää heille, että olin kuullut sen kauhean asian – sen, että minä kohta kuolen.

Tietenkin minä tulin surulliseksi ja säikähdin hirveästi, enkä halunnut näyttää sitä äidille. Mutta juttelin siitä Joonatanin kanssa, kun hän tuli kotiin.

– Tiedätkö sinä, että minä kuolen, minä sanoin ja itkin.

Joonatan mietti hetken. Kenties hän ei vastannut kysymykseen kovin mielellään, mutta loppujen lopuksi hän sanoi:

– Kyllä minä sen tiedän.

Silloin minä rupesin itkemään vielä kovemmin.

– Mitä varten niin kamalia asioita saa tapahtua, minä kysyin. – Mitä varten saa tapahtua semmoista, että toisten on pakko kuolla, ennen kuin ovat täyttäneet edes kymmenen vuotta?

– Kuule Korppu, minä en usko että se on kama-

laa, Joonatan sanoi. – Minusta tuntuu, että sinulla tulee olemaan ihanaa.

– Vai ihanaa, minä sanoin. – Onko muka ihanaa maata kuolleen maan alla!

– Äs, sanoi Joonatan. – Maan alle sinusta joutuu vain semmoinen kuori. Sinä itse lennät jonnekin ihan muualle.

– Minne muka? minä ihmettelin, sillä en oikein uskonut, mitä Joonatan sanoi.

– Nangijalaan, hän vastasi.

Nangijalaan – Joonatan lennätti sanan suustaan ihan niin kuin se olisi semmoinen asia, jonka joka ikinen ihminen tietää. Mutta enhän minä ollut siitä ikänä ennen kuullut puhuttavankaan.

– Nangijala, minä sanoin, – missä se on?

Joonatan sanoi, ettei hän ihan tarkkaan tiennyt. Mutta jossakin tähtien tuolla puolen se oli. Hän rupesi kertomaan Nangijalasta, niin että melkein alkoi tehdä mieleni lentää sinne heti paikalla.

– Siellä on edelleen satujen ja nuotiotulten aika, Joonatan sanoi. – Sinä varmasti pidät siitä.

Juuri Nangijalasta tulivat kaikki sadut, hän sanoi, sillä siellähän kaikki semmoinen tapahtui, ja jos sinne pääsi, niin sai seikkailla aamusta iltaan ja öisinkin, sanoi Joonatan.

– Niin niin, Korppu, hän sanoi. – On se toista kuin

maata täällä ja yskiä ja olla aina kipeä, niin ettei voi leikkiäkään ikinä.

Joonatan sanoi minua Korpuksi. Hän oli sanonut sillä lailla siitä asti kun minä olin pieni, ja kun kerran kysyin häneltä mitä varten, hän sanoi, että siksi kun hän pitää niin kovasti korpuista, varsinkin semmoisista korpuista kuin minä. Ihan totta, Joonatan piti minusta, ja se oli kummallista. Sillä minähän olen aina ollut vain rumanpuoleinen ja koko lailla tyhmä ja arka poika, ja minulla on väärät sääret ja kaikkea. Kysyin Joonatanilta kuinka hän voi pitää näin rumasta ja tyhmästä kaverista, jolla on länkisääret ja kaikkea, ja silloin hän sanoi:

– Jollet sinä olisi tuommoinen pieni ja kultainen vääräsäärinen kalpeanaama, et sinä olisikaan minun oma Korppuni, se Korppu josta minä niin pidän.

Mutta sinä iltana, kun minä niin pelkäsin sitä kuolemista, Joonatan sanoi, että jahka minä vain pääsen Nangijalaan, minusta tulee heti paikalla terve ja vahva ja päälle päätteeksi kaunis.

– Yhtä kaunisko kuin sinusta? minä kysyin.

– Kauniimpi, Joonatan sanoi.

Mutta tämmöistä hänen ei kannattanut yrittääkään uskotella minulle. Sillä ei kukaan ole ikänä ollut yhtä kaunis kuin Joonatan, eikä voi ollakaan.

Kerran sanoi joku niistä tädeistä, joille äiti ompelee:

– Hyvä rouva Leijona, teillä on poika, joka näyttää ihan satuprinssiltä!

Ja minua hän ei tällä tarkoittanut, siitä saat olla varma!

Joonatan näytti tosiaan satuprinssiltä, se oli totta. Hänen hiuksensa kimmelsivät ihan kuin kulta, ja hänellä oli tummansiniset kauniit silmät, jotka oikein säteilivät valoa, ja kauniit valkoiset hampaat ja ihan suorat sääret.

Eikä siinä kaikki. Hän oli myös kiltti ja voimakas, ja hän osasi kaiken ja ymmärsi kaiken ja oli luokan paras, ja kaikki pihan lapset roikkuivat hänen kinteillä menipä hän minne hyvänsä, he halusivat olla hänen kanssaan, ja hän keksi heille vaikka mitä hauskaa ja kulki heidän kanssaan seikkailuretkillä, enkä minä ikinä päässyt mukaan, sillä minähän vain makasin vanhalla keittiön sohvalla päivät pääksytysten. Mutta Joonatan kertoi kaiken, kun hän tuli kotiin, kaiken mitä hänellä oli tekeillä ja kaiken mitä hän oli nähnyt ja kuullut ja lukenut. Ties miten pitkään hän saattoi istua minun vieressäni sohvalla laidalla ja kertoa. Joonatankin nukkui keittiössä, vuoteessa joka hänen piti iltaisin hakea vaatekomerosta. Ja kun hän oli pannut maata, hän jatkoi satujen ja juttujen kertomista siihen asti, kunnes äiti huusi kammarin puolelta:

– Kuulkaa, nyt teidän pitää olla hiljaa! Kallen täytyy nukkua.

Mutta on vaikeata nukkua, kun koko ajan yskittää. Toisinaan Joonatan nousi keskellä yötä keittämään minulle hunajavettä, että yskä hellittäisi, niin kiltti Joonatan oli.

Sinä iltana, kun minä niin pelkäsin kuolemista, Joonatan istui vieressäni monta tuntia, ja me puhuimme Nangijalasta, mutta aika hiljaa, ettei äiti olisi kuullut. Äiti istui ompeluksensa ääressä kuten tavallista, mutta ompelukone oli toisessa huoneessa, siinä huoneessa missä äiti nukkuu – meillä on tietenkin vain yksi huone ja keittiö. Väliovi oli auki, ja me kuulimme kun äiti lauloi sitä tuttua laulua merimiehestä, joka on kaukana merillä. Isääköhän hän ajatteli? En minä niin tarkkaan muista miten se menee, muistan vain muutaman säkeen. Ne ovat tällaisia:

*Jos merellä kuolen, armas,
niin ehkäpä joskus taas
illalla valkea kyyhky
lentää sun ikkunaan.
Se on sieluni, joka tahtoo
hetkisen levätä
kotona majassasi
rakkaassa sylissä.*

Minusta se on kaunis surullinen laulu, mutta Joonatan nauroi kun hän kuuli sen, ja sitten hän sanoi:

– Niinpä niin, Korppu, kukaties sinäkin jonain iltana lennät minun luokseni. Nangijalasta nimittäin. Istut tuossa ikkunalaudalla kuin lumivalkea kyyhky-nen. Ole kiltti ja tule!

Juuri silloin minua rupesi yskittämään, ja Joonatan auttoi minut istualleni ja piti minusta kiinni, niin kuin hänellä oli tapana aina kun minulla oli oikein vaikeaa, ja sitten hän lauloi:

*Sun sielus se on, ja se tahtoo
hetkisen levätä
kotona majassani
rakkaassa sylissä.*

Vasta silloin minä tulin ajatelleeksi, mimmoista olisi mennä Nangijalaan ilman Joonatania. Miten yksinäinen minä ilman häntä olisin. Mitä iloa siitä olisi, että pääsisin vaikka miljoonaan seikkailuun ja satuun, ellei Joonatan olisi mukana? Minähän vain pelkäisin enkä tietäisi mitä minun pitää tehdä.

– En minä halua sinne, minä sanoin ja itkin.
– Minä tahdon olla siellä missä sinäkin, Joonatan!

– Niin, mutta minä tulen myös Nangijalaan, tottahan sinä sen käsität. Tulen kohta puoleen.

– Niin no, kohta puoleen, minä sanoin. – Mutta jos sinä vaikka elät yhdeksänkymmentävuotiaaksi, minä joudun sen aikaa olemaan yksikseni.

Tähän Joonatan sanoi, ettei Nangijalassa ollut olemassa *aikaa* samalla lailla kuin täällä maan päällä. Ja vaikka hän eläisikin yhdeksänkymmenvuotiaaksi, niin minusta se aika muka tuntuisi vain parilta päivältä, ja sitten hän jo tulisikin. Sillä semmoista on, kun aikaa ei ole olemassa.

– Kaksi päivää sinä kyllä jaksat yksiksesikin, Joonatan sanoi. – Voit kiipeillä puissa ja tehdä nuotion metsään ja istua jonkin pikku puron rannalla onkimassa, tehdä vaikka mitä semmoista, mitä olet aina niin kovasti halunnut. Ja juuri kun istuskelet siinä ja nostat ahvenen vedestä, minä tulen lentäen paikalle ja sinä sanot: ”Voi hyvänen aika kumminkin, joko sinä nyt tulit?”

Yritin lopettaa itkun, sillä ajattelin että kaipa sitä pari päivää jaksaa.

– Mutta ajatteles miten hyvä olisi, jos sinä olisit päässyt sinne ensin, minä sanoin. – Niin että sinä istuisit siinä ongella enkä minä.

Joonatan myönsi, että olin oikeassa. Hän katse li minua pitkään, sillä lailla kiltisti niin kuin aina, ja minä huomasin että hän oli surullinen, kun hän istui niin hiljaa ja sanoi jollakin tapaa alakuloisesti:

– Sen sijaan minun pitää elää maan päällä ilman omaa Korppu kultaani. Yhdeksänkymmentä vuotta kukaties!

Niinhän me silloin luulimme!

2

Nyt minä tulen siihen vaikeaan kohtaan. Siihen mitä en jaksaisi ajatella. Ja mitä en voi olla ajattelemtakaan.

Veljeni Joonatan – hänhän voisi vieläkin olla täällä, iltaisin hän istuisi juttelemassa kanssani, hän kävisi koulua ja leikkisi pihalla lasten kanssa ja keittäisi hunajavettä minulle, ja kaikkea semmoista. Mutta hän ei ole... hän *ei* ole täällä!

Joonatan on Nangijalassa nyt.

Tämä on niin vaikea asia, en minä voi, en en, minä en *voi* kertoa siitä. Mutta tällä lailla lehdessä luki jälkeinpäin:

Kauhea tulipalo riehui eilen kaupungissamme Loimuruusun korttelissa. Palossa tuhoutui maan tasalle yksi korttelin puutaloista sekä sattui yksi kuolemantapaus. 10-vuotias Kaarle Leijona oli palon syttyessä yksinään

vuodepotilaana asunnossa, joka sijaitsi talon toisessa kerroksessa. Hetken kuluttua paikalle saapui hänen veljensä, 13-vuotias Joonatan Leijona, ja ennen kuin kukaan ehti puuttua asiaan, poika syöksyi ilmiliekeissä roihuavaan taloon auttamaan veljeään. Välittömästi oli kumminkin koko porraskäytävä yltyleensä tulella, eikä liekkien saartamalla lapsilla ollut muuta mahdollisuutta kuin yrittää pelastautua hyppäämällä ikkunasta. Kaahun valtaama väkijoukko, joka oli kokoontunut talon ulkopuolelle, joutui toimintakyvyttömänä toteamaan, kuinka 13-vuotias nosti pikkuveljen selkäänsä ja tulen liekehtiessä takanaan heittäytyi epäröimättä kadulle. Maahan pudotessaan poika sai niin vakavia vammoja, että menehtyi miltei välittömästi. Sen sijaan Kaarle Leijona, jota vanhempi veli oli putoamishetkellä suojellut vartalollaan, selviytyi vammoitta. Lasten äiti, joka on ammatiltaan ompelijatar, oli onnettomuuden sattuessa asiakaskäynnillä. Kotiin palatessaan hän sai vaikean šokin. Tulen alkusyy on toistaiseksi tuntematon.

Jollakin muulla lehden sivulla oli kirjoitus Joonatanista. Sen oli laatinut hänen opettajansa. Näin siinä sanottiin:

Rakas Joonatan Leijona, eikö sinun olisi oikeastaan pitänyt olla nimeltäsi Joonatan Leijonamieli? Muistatko

kun luimme historian kirjasta, mitä urhea englantilainen kuningas nimeltä Rikhard Leijonamieli teki, muistatko miten sinä silloin sanoit: ”Ajatella, miten joku voi olla niin rohkea, että hänestä kerrotaan jälkeensä historiankirjoissa, en minä kyllä pystyisi siihen!” Rakas Joonatan, vaikka sinusta ei kerrotaisiikaan historiankirjoissa, niin yhtä rohkea sinä olit ratkaisevalla hetkellä, yhtä suuri sankari kuin sankarit konsanaan. Vanha opettajasi ei milloinkaan tule unohtamaan sinua, ja toverisi niin ikään muistavat sinut kauan. Luokka tuntuu tyhjältä ilman hilpeätä, komeata Joonataniamme. Mutta ne kuolevat nuorina, joita jumalat rakastavat. Joonatan Leijonamieli, lepää rauhassa!

Kerttu Helminen

Hän on aika hölmö, tämä Joonatanin opettaja, mutta hän piti Joonatanista kovasti, kaikkihan pitivät. Ja oli hyvä, että hän keksi sen Leijonamielen, se oli tosi hyvä!

Ei kai koko kaupungissa ole yhtään ihmistä, joka ei sure Joonatania ja ajattele, että olisi ollut parempi, jos minä olisin kuollut eikä Joonatan. Siltä minusta ainakin tuntuvat kaikkien noiden tätien puheet, kun he juoksentelevat täällä kankaineen ja musliineineen ja sanovat äidille, että ”Voi voi rouva Leijona parka! Ja että tämän piti sattua juuri Joonatanille! Hänhän oli niin suurenmoinen poika.”

Me asumme nyt siinä talossa, joka on meidän vanhan kodin vieressä. Tämä on ihan samanlainen asunto, vaikka tämä kyllä on matalammalla. Olemme saaneet vähän käytettyjä huonekaluja köyhäinhoidosta, ja tädit ovat myös antaneet yhtä ja toista. Minä maakaan melkein samanlaisella keittiön sohvalla kuin se entinenkin oli. Kaikki on melkein niin kuin ennen. Ja kaikki, ihan kaikki, on erilaista kuin ennen. Sillä täällä ei ole Joonatania enää. Kukaan ei istu sohvan laidalla kertomassa minulle juttuja iltaisin, minä olen niin yksinäinen, että rintaa kivistää, enkä voi muuta kuin kuiskata itsekseni niitä sanoja, jotka Joonatan sanoi juuri ennen kuin hän kuoli. Silloin kun me makasimme maassa sen hypyn jälkeen. Joonatan oli ensin vatsallaan, mutta joku käänsi häntä, ja minä näin hänen kasvonsa. Toisesta suupielestä valui vähän verta, eikä hän voinut juuri puhua. Mutta näytti ihan siltä kuin hän olisi kumminkin yrittänyt hymyillä, ja pari sanaa hän sai sanotuksi. ”Älä itke, Korppu, Nangijalassa tavataan!”

Vain tämän hän sanoi, ei mitään muuta. Sitten hän sulki silmänsä ja ihmiset tulivat ja veivät hänet pois, enkä minä enää sen jälkeen nähnyt häntä.

En halua muistella seuraavia päiviä. Mutta ei sitä noin vain voi unohtaakaan niin kauheita ja pahoja asioita. Minä makasin tässä sohvalla ja ajattelin

Joonatania niin kauan, että pääni tuntui halkeavan, ja minulla oli niin ikävä häntä, ettei kovempaa ikävää voi kellään olla. Ja minä pelkäsin. Tulin ajatelleeksi, että mitä jos se Nangijala-juttu ei olekaan totta. Mitä jos se on vain semmoinen hassutus, joi-ta Joonatan keksi yhtenä! Itkin kovasti, ihan kauheasti minä itkin.

Mutta sitten Joonatan tuli lohduttamaan minua, ihan totta hän tuli, voi kun se oli hauskaa. Kaikki muuttui taas hyväksi melkein. Hän varmaan käsitti siellä Nangijalassa, mimmoista minulla oli ilman häntä, ja kai hän ajatteli, että hänen pitää lohduttaa minua. Sen takia hän tuli tänne, enkä minä nyt enää ole niin surullinen, nyt minä vain odotan.

Hän tuli eräänä iltana jonkin aikaa sitten. Olin yksikseni kotona ja makasin sohvalla ja itkin Joonatania ja olin peloissani ja onneton ja niin kipeä ja kurja, ettei siitä voi kertoakaan. Keittiön ikkuna oli auki, sillä nyt on jo semmoisia kauniita lämpimiä kevättiltoja. Kuulin miten kyyhkyset kujersivat ulkona. Niitä on täällä takapihalla parvimäärin, ja nyt keväällä käy yhtämittäinen kujerrus.

Silloin se tapahtui.

Kun minä paraikaa makaan siinä itkemässä pää tyy-nyn kätköissä, kuulen ihan läheltä kujerrusta, ja kun katson ympärilleni, siinä istuu kyyhkyksen ikkunalau-

dalla ja katselee minua kiltein silmin. *Lumivalkoinen* kyyhkynen, huomataks se, ei semmoinen harmaa kuin pihan kyyhkyset! Lumivalkoinen kyyhkynen – ei kukaan kyllä käsitä, miltä minusta tuntui, kun näin sen. Sillä sehän oli ihan niin kuin siinä laulussa –

*– niin ehkäpä joskus taas
illalla valkea kyyhky
lentää sun ikkunaan.*

Ja oli ihan kuin olisin taas kuullut Joonatanin laulavan että ”sun sielu se on, joka tahtoo hetkisen levätä”, mutta nyt kyyhkynen olikin Joonatan, joka oli tullut minua katsomaan.

Olisin halunnut sanoa jotakin, mutta en minä voinut. Minä vain makasin paikallani ja kuuntelin miten kyyhkynen kujersi, ja kujerruksen takaa taikka lomasta, vai mitenkä minä nyt sanoisin, kuulin Joonatanin äänen. Vaikka ei se kuulostanut samalta kuin tavallisesti. Oli vain kuin koko keittiö olisi ollut täynnä jonkinmoisia kuiskauksia. Kai tämä kuulostaa vähän kummitusjutun tapaiselta, ja siinä olisi ehkä voinut ruveta pelottamaan, mutta ei minua ruvennut. Tulin vain niin iloiseksi, että olisin voinut hypätä kattoon. Sillä se, mitä minä kuulin, oli kaikki niin ihanaa.

Niin niin, se oli taatusti totta se Nangijala-juttu! Joonatan toivoi, että pitäisin kiirettä sinne, sillä siellä oli kuulemma joka suhteessa hyvä olla, niin hän sanoi. Ajatelkaa nyt, että häntä oli talo odottamassa, kun hän tuli perille, ihan oman talon hän oli saanut Nangijalasta. Hän sanoi että se oli vanha maatila, jota sanottiin Ritarlaksi, ja se oli Kirsikkalaaksossa, eikö kuulostakin hauskalta? Ja ajatella, ensimmäinen mitä hän näki Ritarlaan tullessaan oli pieni vihreä kilpi, ja kilpeen oli kirjoitettu: Joonatan ja Kaarle Leijonamieli.

– Ja se tarkoittaa sitä, että meidän molempien kuuluu asua siellä, Joonatan sanoi.

Kuvitelkaas, että minunkin nimekseni tulee Leijonamieli, kun pääsen Nangijalaan. Siitä olen iloinen, sillä kaikkein mieluitenhan olen samanniminen kuin Joonatan, vaikken olekaan rohkea niin kuin hän.

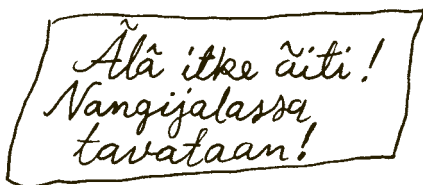
– Tule nyt niin äkkiä kuin ikänä pääset, Joonatan sanoi. – Ellet tapaa minua kotoa Ritarlasta, olen joen rannassa ongella.

Sitten tuli hiljaista, ja kyyhkynen meni menojaan. Se lensi suoraa päätä katon ylitse. Takaisin Nangijalaan.

Ja nyt minä makaan sohvallani ja odotan vain, että pääsisin lentämään kyyhkysen jäljessä. Toivottavasti sinne ei ole kovin vaikea löytää. Mutta Joonatanhan sanoi, ettei se ole vaikeata. Minä olen varmuuden vuoksi kirjoittanut osoitteen muistiin:

*Joonatan ja Kaarle Leijonamieli
Ritarla
Kirsikkalaakso
Nangijala.*

Kaksi kuukautta Joonatan on nyt asunut yksinään siellä. Kaksi pitkää kamalaa kuukautta minun on täytynyt olla ilman häntä. Mutta nyt minäkin pian pääsen Nangijalaan. Pian, ihan pian minä lennän sinne. Ehkä tänä yönä. Tuntuu siltä kuin se tapahtuisi tänä yönä. Minä kirjoitan äidille lapun ja panen sen keittiön pöydälle, niin että hän löytää sen, kun hän aamulla herää. Näin minä kirjoitan siihen:

*Älä itke äiti!
Nangijalassa
tavataan!*

SATUROMAANI HYVÄN JA PAHAN KAMPPAILUSTA, KAIKEN VOITTAVASTA YSTÄVYYDESTÄ JA KUOLEMASTA

Kaarle ”Korppu” Leijona on sairas pieni poika, joka ihailee rohkeaa ja ystävällistä isoveljeään Joonatania. Tämä kertoo Korpulle kauniista Nangijalasta – maasta, johon tullaan kun kuollaan. Siellä saa seikkailla aamusta iltaan ja öisinkin. Yllättäen Joonatan lähtee Nangijalaan ensimmäisenä, ja Korppu seuraa häntä pian. Maan ihanuutta häiritsevät kuitenkin julmat valloittajat, ja myös pojat osallistuvat taisteluun heitä vastaan. Mitä kaikkea vielä tapahtuukaan, ennen kuin Leijonan veljeksistä tulee Leijonamieliä...

Astrid Lindgrenin tarkkasilmäisissä, lämminhenkisissä ja kiehtovissa tarinoissa todellisuus ja kuvitelmat kietoutuvat yhteen ainutlaatuisella tavalla. Ilon Wiklandin herkkä mustavalkoinen piirroskuvitus rytmittää tarinaa ja tuo siihen uusia ulottuvuuksia.

